

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Świecki

w sprawie M.O. o wydanie wyroku łącznego
w przedmiocie rozważenia z urzędu podstawy do wznowienia postępowania w
sprawie Sądu Okręgowego w O. zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia
09 czerwca 2011r.

postanowił

**nie stwierdzić podstawy do wznowienia postępowania z
urzędu wskazanej przez M. O. w sprawie Sądu Okręgowego w O.,
sygn. akt II K .../10, zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z
dnia 9 czerwca 2011r., sygn. akt II AKa .../11.**

UZASADNIENIE

Skazany M. O., działając na podstawie art. 9 § 2 k.p.k., wystąpił o
wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w O.
zakończony wyrokiem z dnia 17 stycznia 2011 r., utrzymanym w mocy wyrokiem
Sądu Apelacyjnego z dnia 9 czerwca 2011 r. Wystąpienie to, Przewodniczący
Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego skierował do rozpoznania na posiedzeniu.

Przyczyną podjęcia działania z urzędu w tej sprawie miało być – zdaniem
autora wystąpienia – wydanie orzeczenia Sądu I instancji z udziałem sędziego,
który – w jego przekonaniu – podlegał wyłączeniu z mocy prawa.

Podnoszone uchybienie miało wynikać z naruszenia zakazu orzekania w
sprawie przez sędziego biorącego udział w wydaniu orzeczenia , które zostało
uchylone – art. 40 § 1 pkt 7 k.pk. Taka sytuacja miała powstać w związku z tym, że

w sprawie Sądu Okręgowego w O. w przedmiocie wydania wyroku łącznego sygn. akt II K .../10, zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 czerwca 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, w pierwszej instancji orzekał sędzia Sądu Okręgowego w O.-W. O., który brał udział w wydaniu jednego z orzeczeń podlegających łączeniu. Zapadło ono w sprawie tego Sądu sygn. akt II K .../03 i zostało zmienione wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt II AKa .../05, który uniewinnił ówczesnie oskarżonego M. O. od części czynów przypisanych mu wyrokiem Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa podjęta przez skazanego M. O. w trybie art. 9 § 2 k.p.k. ubiegającego się o wznowienie z urzędu postępowania w przedmiotowej sprawie – okazała się chybiona. Analiza okoliczności wskazanych we wniosku prowadzi do przekonania, że nie mogą one stanowić podstawy do wzruszenia z urzędu przez Sąd Najwyższy wyroków: Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 stycznia 2011 r. sygn. akt II K .../10 oraz Sądu Apelacyjnego z dnia 9 czerwca 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, jakie zapadły w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Wbrew wywodom skazanego przy wydawaniu przedmiotowych rozstrzygnięć nie doszło do wystąpienia okoliczności o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Sędzia Sądu Okręgowego W. O. nie był wyłączony z mocy prawa od wyrokowania w tej sprawie. Istota zakazu wynikającego z dyspozycji art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. polega na odsunięciu od ponownego orzekania w sprawie sędziego, który już dał wyraz swoim ocenom prawnym i faktycznym w tej sprawie w postaci rozstrzygnięcia, a w wyniku kontroli odwoławczej lub nadzwyczajnej – to orzeczenie zostało uchylone. Jest jednak oczywiste, że chodzi tu o wyłączenie od orzekania w sytuacji, gdy sprawa w całości lub w części jest ponownie rozpoznawana. Tylko wtedy spełnione są bowiem oba elementy tworzące zakaz wynikający z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. doszło do uchylenia wcześniejszego orzeczenia, a sprawa dalej się toczy w przedmiocie „wydania orzeczenia, które zostało uchylone” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r., I KZP 26/03, OSNKW 2003, z. 9-10, poz.82).

Tymczasem, w niniejszym wypadku taka sytuacja nie wystąpiła. Niezależnie od tego, że wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 7 lutego 2005 r. w sprawie II K

.../03, wydany z udziałem sędziego W. O., został jedynie częściowo zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 września 2005 r. sygn. akt II AKa .../05 przez uniewinnienie M. O. od dwóch zarzutów, a w odniesieniu do pozostałych czynów przypisanych temu skazanemu, utrzymano go w mocy, zasadnicze znaczenie ma fakt braku tożsamości tej sprawy, z postępowaniem późniejszym, którego przedmiotem było wydanie wyroku łącznego. Już chociażby z uwagi na specyfikę tego ostatecznego postępowania obejmującego – z założenia – wiele wcześniejszych rozstrzygnięć i oderwanego od ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych wyrażonych w jednostkowych wyrokach podlegających połączeniu – nie można dopatrywać się takiej zależności między orzeczeniami instancyjnymi, które zapadły w poszczególnych sprawach jednostkowych oraz postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, jaką ma wyeliminować regulacja zamieszczona w art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k.

Jak wynika z powyższego, okoliczność podnoszona przez skazanego M. O. nie potwierdza naruszenia zakazu wynikającego z powołanego wyżej przepisu, wobec czego brak było podstaw do podejmowania z urzędu działań zmierzających do wznowienia postępowania w przedmiotowej sprawie.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.